

บ่วงรัก สาวหัวใจ

Thanks for love

กานจ้อยแก้ว

บ๊ายบาย สวัสดี

Thanks for love

กานจ้อยแก้ว

คำนำ

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านนะคะ ที่ติดตามผลงานของสำนักพิมพ์กรีนมาดามาโดยตลอด และในเล่มนี้ก็จะเป็นวนะเทศรายที่คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นไอของความรักแบบหนุ่มสาวที่หลาย ๆ คนชื่นชอบ โดยพระเอกของเรื่องเป็นถึงเจ้าชาธิราชทายาทและเป็นพระโอรสองค์โตของราชวงศ์อัสลา บิน ซายาส ส่วนนางเอกของเราก็เป็นสาวไทยที่มีความมั่นใจในตัวเอง ซึ่งต้องมาประจำตำแหน่งอยู่ที่ดาบิยา และเมื่อทั้งคู่ได้โคจรมาพบกัน ความเข้าใจผิดจึงก่อเกิดให้เกิดเป็นความบาดหมางใจ จนเป็นสาเหตุทำให้เกิดเรื่องราววนเวียนขึ้น แต่เมื่อทุกอย่างกำลังจะลงเอยด้วยดีก็กลับต้องมีมารมาฉกฉวยอีกครั้ง เรื่องราวความรักท่ามกลางบรรยากาศของไอแดดทะเลทรายจึงยิ่งเข้มข้นมากขึ้นไปอีก เหมือนกับคำกล่าวที่ว่า ความรักยิ่งมีอุปสรรคมากเท่าไรรักก็ยิ่งอม้มั่นคงมากขึ้นเป็นเท่าตัว

สุดท้ายนี้อยากจะกล่าวสั้น ๆ ว่า 'ขอบคุณที่รักกัน' ขอให้ผู้อ่านทุกท่านสนุกและเพลิดเพลินไปกับจินตนาการของตนเองนะคะ

ด้วยรักจากใจ

กานต์แก้ว

น้ำหอมสุก
ตัวเล็ก

องค์รัชทายาท

ตัวอย่าง

แสงแห่งรุ่งอรุณสีแดงอมส้มลาดส่องลงมาบนพื้นทรายสีทอง เพื่อให้ความอบอุ่นกับทุกสรรพสิ่งที่อยู่บนพื้นทรายแห่งนี้

'ทะเลทรายดาบิยา' เป็นทะเลทรายอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งถูกกล่าวขานว่าอบอุ่นไปด้วยมนต์ขลังแห่งตะวันออกกลาง เพราะเมื่อใดที่มีแสงแดดสาดส่องกระทบลงมา เม็ดทรายเล็กๆ ก็จะเป็นประกายระยิบระยับดูอัญมณีบนพื้นทราย และที่สำคัญที่สุดก็คือ ที่นี่เป็นที่ตั้งของพระราชวังอัลวา บิน ซายาส ซึ่งเป็นที่ประทับขององค์กษัตริย์มัสตาฟา อัลวา บิน ซายาสกับองค์ราชินีมาร์เตียนาแห่งสหพันธรัฐดาบิยา

'สหพันธรัฐดาบิยา' เป็นประเทศเปิดที่มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง เพราะประเทศนี้มีพื้นที่ทางทิศตะวันตกติดกับทะเลทราย ซึ่งเป็นแหล่งน้ำมันดิบที่สมบูรณ์ที่สุดของโลก ส่วนทางทิศตะวันตกจะติดกับทะเลเมดิเตอีน จึงมีนักลงทุนสนใจมาร่วมลงทุนธุรกิจที่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากมีท่าเรือขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงและทันสมัยติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลก แต่ทั้งหมดนี้ก็ล้วนเพราะพระปรีชาญาณขององค์

กษัตริย์มีสตาฟา ซึ่งได้พยายามบูรณาการฐานของประเทศให้มีความมั่นคงและเจริญก้าวหน้า

ร่างสูงในชุดสูทสากลสีดำโพกผ้าสีขาวที่ศีรษะ และคาดทับด้วยเชือกผ้าสีดำ เดินมาหยุดยืนที่หน้าประตูสีทอง ซึ่งแกะสลักลวดลายอาหารอย่างวิจิตรบรรจง ก่อน จะยกมือขึ้นเคาะและร้องเรียกผู้ที่อยู่ด้านในห้อง

ก๊อก! ก๊อก!

“ฝ่าบาททรงตื่นบรรทมหรือยังพระเจ้าคะ” แต่สิ่งที่ตอบกลับมาก็คือความ เงียบ คิวหนาของคนตัวสูงผิวคล้ำจึงขมวดเข้าหากัน ก่อนจะเอ่ยเรียกอีกครั้ง

“เจ้าชายพระเจ้าคะ ตื่นบรร...” ครั้งนี้เขายังพูดไม่ทันจบประโยค ประตูห้อง ก็ถูกเปิดออกเสียก่อน พร้อมกับร่างที่สูงเกิน 180 เซนติเมตรของเจ้าของห้อง ยืน จังก้าสีพระพักตร์เบิ่งตั้ง พร้อมกับจ้องเขม็งมายังคนที่มารบกวนพระองค์อย่างไม่พอ พระทัย

“มีอะไรแต่เข้าซาบาซ” คำถามนั้นดูจะหงุดหงิดและรำคาญใจเป็นอย่างมาก

“องค์มีสตาฟามีรับสั่งให้เข้าฝ่าพระเจ้าคะ” องค์รักษ์หนุ่มทูลรายงาน ก่อน จะมองเลยไปที่ร่างออรชรในชุดผ้าฝ้ายยาวสีขาวบางเบาที่กำลังเดินขนาดตามหลัง เจ้าชายหนุ่มมา ก่อนจะสอดแขนเรียวยาวโอบรอบเอวเจ้าชายหนุ่มเอาไว้ แล้วไล่นิ้วไป ที่หน้าอกเปลือยที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อสมชายชาตรีนั้น โดยไม่อายุต่อสายตาของคนอื่น

ซาบาซมองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย เพราะมันเป็นภาพที่ชินตาของเขาเสียแล้ว และทุกเช้าเขาก็มักจะพบเห็นแบบนี้ประจำ แต่จะมีการเปลี่ยนหญิงสาว ที่เข้ามารับใช้กันไปตามแต่ละวัน เพราะเจ้าชายหนุ่มของเขานับว่าเป็นหนุ่มรูปงามที่ สมบูรณ์แบบที่สุด ที่สาว ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศต่างหมายตา ขอแค่เพียง ได้เป็นคู่นอนแค่นี้เพียงข้ามคืนพวกเขาก็ยินยอม

“ฝ่าบาทจะออกไปไหนอีกหรือเพคะ ไหนว่าวันนี้ทั้งวันจะอยู่กับหม่อมฉัน ตลอดใจเพคะ” รอนี๋บอกรด้วยน้ำเสียงที่ออดอ้อน ก่อนจะแตะริมฝีปากลงบนแผ่นหลัง เปลือยอย่างขี้เข้า

“หยุดก่อนรอนี๋!” เจ้าชายหนุ่มจับมือเรียวยาวเอาไว้ พร้อมกับหันมาส่งสายตา

ดูๆ ให้ ทำให้สนมสาวถึงกับหน้าอง้ง้า พลังมองไปที่ซาบาซอย่างไม่พอใจ ก่อนจะถอยห่างออกมาจากร่างสูงนิตหนึ่ง

“ท่านพอมีเรื่องอะไรกับข้า เจ้ารู้หรือเปล่า” ซารีฟหันกลับมาถามองครักษ์คู่ใจของตนอีกครั้ง

“น่าจะเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าบาทโตนลอบทำร้ายที่ชายแดนเมื่อวันก่อนพระเจ้าคะ” ซาบาซคาดการณืตามที่ตนเองคิด

“คงมีใครไปทูลให้ทราบ” เจ้าชายหนุ่มกระตุกยิ้ม พลังนึกไปถึงพวกข้าราชการเก่าแก่ที่รู้อะไรนิดอะไรหน่อยก็เอาไปพูดกันจนเป็นเรื่องใหญ่โต

เมื่อวันก่อนเขาและซาบาซพร้อมกับองครักษ์คนอื่นอีกสี่คน ได้ออกไปตรวจตราและเยี่ยมเยียนราษฎรที่ชายแดนอย่างลับๆ แล้วในระหว่างทางขากลับก็มีชายชุดดำกลุ่มหนึ่งดักลอบทำร้ายเข้า แต่ผลสุดท้ายพวกมันก็ต้องตายกันหมด ในขณะที่คนของเขาได้รับบาดเจ็บแค่เล็กน้อยเท่านั้น

ศาลาพยาบาล

ภายในห้องโถงกว้างซึ่งเป็นที่ใช้สำหรับข้าราชการงานเมือง องค์ชายตรีย์มัสตาฟาทรงประทับอยู่บนเก้าอี้νωมสีทองตรงหัวโຕະด้วยยาว ซึ่งทำจากไม้เนื้อดีแล้วแกะสลักอย่างประณีต โดยมีเจ้าชายราเชสนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวที่สองทางด้านซ้ายมือ และเจ้าชายเชร์คิโอนั่งอยู่ทางด้านขวามือ พร้อมด้วยเหล่าข้าราชการระดับสูง นั่งอยู่ตรงด้านข้างของโຕະ สีหน้าของทุกคนนั้นดูเคร่งเครียดและมีแวววิตกกังวล โดยเฉพาะองค์ประมุขที่มีพระพักตร์บึ้งตึงและแววพระเนตรที่ถ่มถั่ง ถึงแม้ว่าพระชันษาจะย่างเข้าหกสิบห้าปีแล้ว แต่ก็ยังไม่ทิ้งซึ่งความสง่างาม น่าเกรงขาม โดยเฉพาะดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่ยังคงแสดงถึงพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่

“เจ้าชายซารีฟเสด็จแล้ว” เสียงมหาดเล็กที่อยู่หน้าประตูกล่าวขึ้น พร้อมกับที่ร่างสูงของเจ้าชายซารีฟก้าวเข้ามาในห้องประชุม จากนั้นก็เดินไปนั่งลงบนเก้าอี้ตัวแรกทางด้านซ้ายมือของพระบิดา แวดตาเคร่งขรึมกวาดมองเหล่าข้าราชการทั้งหลาย ก่อนจะหันมาทางพระบิดาอีกครั้ง

“ทำไมลูกไม่ทราบว่ามีการประชุม”

“เป็นการประชุมเร่งด่วนนะท่านพี่ พวกเราก็เพิ่งทราบเมื่อครู่นี่เอง” เจ้าชายเซร์คิโอตอบแทนพระบิดาพร้อมกับคลี่ยิ้มให้พระเจ้าชเวษฐาของพระองค์

“ที่พ่อต้องนัดประชุมด่วนก็เพราะเรื่องของเจ้า เจ้าทำอะไรลงไปเคยคิดถึงผลเสียที่จะตามมาหรือไม่ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าไอ้พวกที่ดักลอบทำร้ายเจ้ามันทำได้สำเร็จ เจ้าอย่าลืมหาเจ้าคือองครักษ์ทายาทแห่งดาบิยา ผู้ที่จะครองแผ่นดินนี้ต่อจากพ่อ” พระสุรเสียงนั้นแสดงถึงความไม่พอพระทัย เช่นเดียวกับสายพระเนตรซึ่งขังที่ทอดมองไปยังโอรสองค์โต

“ลูกทราบตีพระเจ้าคะ แต่หน้าที่ขององครักษ์ทายาทก็คือการดูแลทุกข์สุขของประชาชนด้วยไม่ใช่หอรพระเจ้าคะ จะให้ลูกเก็บตัวเงียบ เพราะกลัวอันตรายที่จะมาถึงตัวนั้นลูกคงทำไม่ได้” เจ้าชายซารีฟจึงตอบพระบิดาเขม็ง เพราะคิดว่าเขาไม่ใช่ผู้ชายขี้ขลาดที่จะต้องทำแบบนั้น

“แต่การที่พระองค์เสด็จไปกับองครักษ์เพียงแค่นี้ก็ไม่คนมันอันตรายมากนะพระเจ้าคะ” เสียงรัฐมนตรีกลาโหมเอ่ยขึ้น

“แต่ท่านก็ยังเห็นข้ามานั่งอยู่ตรงนี้ โดยที่ไม่มีอะไรบุบสลายไม่ใช่หอร” เจ้าชายหนุ่มหันมากระตักยิ้มให้ข้าราชการชั้นสูงนิดหนึ่ง

“จะว่าไปเหล่าองครักษ์ของท่านพี่ซารีฟแต่ละคนก็เก่งกาจกันทั้งนั้น ข้าได้ข่าวมาว่าทางพวกมันมีกันเป็นสิบคน แต่ก็สู้พวกท่านพี่ไม่ได้” เจ้าชายเซร์คิโอยิ้มอย่างชื่นชม ซึ่งผู้เป็นพี่ชายคนโตก็ยิ้มตอบรับน้อยๆ ด้วยเพราะเขาอยู่ในตำแหน่งองครักษ์ทายาท จึงต้องมีคนที่ฝีมือกล้าแข็งอยู่เคียงข้าง

ดังนั้นเหล่าองครักษ์ของเขาจึงต้องผ่านการคัดเลือก และการฝึกฝนอย่างหนักจากเขาทุกคน และถ้าเอ่ยถึงเหล่าทหารองครักษ์ของเจ้าชายซารีฟแล้วล่ะก็ รับรองได้ว่าไม่มีใครที่คิดอยากจะมีเรื่องด้วย เพราะทุกคนต่างก็มีความชำนาญทั้งทางด้านการต่อสู้ด้วยมือเปล่า รวมถึงการต่อสู้ด้วยอาวุธต่างๆ อย่างดีเยี่ยม

“แต่ก็อย่าวางใจไปนักนะซารีฟ เราอยู่ในที่แจ้งส่วนพวกมันอยู่ในที่ลับ เรายังเสียเปรียบมันอยู่มาก แล้วพวกมันใช้พวกของอะติบาหรือเปล่า” เจ้าชายราเชสหันมาเอ่ยถามพี่ชายที่อายุห่างกันเพียงหนึ่งปีด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“ข้าคาดว่าคุณจะใช้ เพราะข้าเองก็ได้รับรายงานมาว่าตอนนี้พวกมันกำลังมีการเคลื่อนไหว แต่ที่น่าสนใจก็คือ พวกมันมีการติดต่อซื้ออาวุธจากชาวต่างชาติด้วย ฟังแบบนี้แล้วก็คงรู้สินะว่าไม่ใช่ข้าคนเดียวแล้วที่จะไม่ปลอดภัย” เจ้าชายรัชทายาทบอกเสียงเครียด พร้อมกับหันไปมองหน้าน้องชายทั้งสองคน

อะดีบาคือชื่อของผู้นำก่อการร้ายที่คิดแบ่งแยกดินแดนทางตอนเหนือออกจากตาบิยา การปะทะกันระหว่างทางรัฐบาลกับผู้ก่อการร้ายมีขึ้นหลายครั้ง จุดมุ่งหมายของพวกมันก็คือการปลิดชีพองค์ประมุขแห่งสหพันธรัฐตาบิยา และเหล่าเชื้อพระวงศ์ทุกพระองค์

“ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น องค์รัชทายาทคือคนที่สำคัญที่สุด และจะต้องอยู่ต่อไป ดังนั้นเจ้าควรระวังตัวให้มากกว่าคนอื่น อย่าทำอะไรมันเสี่ยงต่อชีวิตแบบนี้อีก” องค์มัสตาฟารับสั่งเสียงเข้ม และมองหน้าบุตรชายอย่างเอาจริงเอาจัง ก่อนจะรับสั่งต่อ

“เราต้องรีบจัดการเรื่องของพวกเขาให้เร็วที่สุด ไม่งั้นมันต้องมีผลในแง่ลบกับความมั่นคงและเศรษฐกิจของประเทศเราแน่”

“ลูกทราบบพระเจ้าย่าคะ และลูกก็กำลังเตรียมการอยู่ ลูกเองก็ได้รับข่าวสารบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อเรามาเมื่อวานนี้ด้วย เราคงซัดรากลอนโคนพวกมันได้ในเร็วๆ นี้พระเจ้าคะ” ซารีฟกราบทูลพระบิดา

“ดี แต่พ่อขอเน้นว่าเจ้าจะต้องระวังตัวให้มากที่สุดแล้วอย่าคิดทำอะไรที่ไร้สติเด็ดขาด ขอให้เจ้าสำนึกอยู่เสมอว่าเจ้าคือองค์รัชทายาทแห่งสหพันธรัฐตาบิยา”

“พระเจ้าคะ” เจ้าชายซารีฟค้อมศีรษะรับคำพระบิดา แกว่นตรงทอดตรงไปเบื้องหน้าอย่างแน่วแน่ เขาได้รับมอบหมายให้ดูแลทางด้านกรปกครอง เขาจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ดาบิยากลับมาสงบสุขและเจริญก้าวหน้าโดยเร็ว

กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

ก๊อก! ก๊อก!

“เข้ามา”

สิ้นเสียงอนุญาต ร่างเพรียวบางได้ลัดส่วนของหญิงสาวสองคน ก็ก้าวเข้ามาในห้องทำงานสุดหรูของท่านประธานหนุ่มลูกครึ่งแห่งบริษัทฟอร์แมนเกิตติงจำกัด ซึ่งเป็นบริษัทขนาดใหญ่ ที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับบุรุษ

“ผู้จัดการบอกว่าท่านประธานต้องการพบพวกเราหรือคะ” รัตริสเอ่ยถามเสียงหวาน พร้อมกับคลี่ยิ้มส่งให้กับเจ้านายหนุ่มนิดหนึ่ง

“ใช่...เชิญนั่งก่อนสิ” โทมัสคลี่ยิ้มให้ลูกน้องสาวทั้งสอง พร้อมกับผายมือเชื้อเชิญ และเมื่อทั้งคู่นั่งลงเรียบร้อยแล้วเขาจึงพูดต่อ

“ผมมีข่าวดีที่จะแจ้งให้พวกคุณทราบ คือว่าตอนนี้ผมได้ขยายตลาดไปยังต่างประเทศ และคุณสองคน ก็คือพนักงานที่ผมและกรรมการบริษัทคัดเลือกแล้วว่าเหมาะสม ที่จะให้ไปประจำอยู่ที่สาขาต่างประเทศเป็นเวลาหนึ่งปี เพราะคุณสองคนทำยอดขายทะลุเป้าทุกเดือน ทั้งยังเป็นพนักงานขายดีเด่นของทางบริษัทของเราอีกด้วย แล้วถ้าพวกคุณทำยอดขายได้ทะลุเป้าที่ผมตั้งเอาไว้ ผมก็จะมีรางวัลให้”

“รางวัลอะไรหรือคะท่านประธาน” นริกันต์ถามขึ้นทันทีด้วยความอยากรู้และตื่นเต้น เพราะคำว่ารางวัลนี้แหละที่มันดึงดูดใจเธอ

“บ้าน รถยนต์ และตำแหน่งผู้จัดการสาขา ของพวกนี้จะเป็นของพวกคุณทันที ถ้าพวกคุณทำได้” ประธานหนุ่มกล่าว พร้อมกับบอมนยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวทั้งสองหันไปทำตาโตใส่กัน

“เราสองคนยินดีที่จะไปทันทีเลยคะ และจะไม่ทำให้ท่านประธานผิดหวังเป็นอันขาด” นริกันต์ยิ้มกว้างทันทีเมื่อได้ยินของรางวัล

“ว่าแต่ท่านประธานจะส่งพวกเราไปประเทศไหนล่ะคะ” รัตริสเลิกคิ้วสูงขึ้นอย่างสงสัย

“นึกว่าจะไม่ถามเสียแล้ว” นักธุรกิจหนุ่มยิ้มให้ก่อนจะพูดต่อ “ผมจะส่งพวกคุณไปประเทศสหพันธรัฐดาบิยา”

“ชื่อไม่คุ้นหูเลยคะ” นริกันต์ขมวดคิ้วมุ่น

“เป็นประเทศที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง อยู่ทางแถบตะวันออกกลางและสมบูรณ์ไปด้วยน้ำมันดิบ ผมมีเพื่อนอยู่ที่นั่น เราเลยรวมหัวกันเปิดสาขาใหม่ แล้วนี่

ก็เป็นเอกสารเกี่ยวกับประเทศคาบิยาและผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ ที่จะใช้เปิดตัวบริษัทของเราที่โน่น” ชายหนุ่มอธิบายเพิ่มเติม ก่อนจะเลื่อนแฟ้มนามาตรงหน้าของลูกน้องสาวทั้งสอง

“แล้วท่านประธานจะให้พวกเราไปวินโน่นคะ” รติรสมองหน้าเจ้านายหนุ่มด้วยสีหน้า และแววตาที่สลดลงเล็กน้อย

“อีกหนึ่งอาทิตย์” โทมัสหันมาบอกอย่างช้าๆ พร้อมกับมองสบนัยน์ตาคู่หญิงสาวหนึ่ง และนั่นก็ทำให้นริกานต์ต้องหาทางแยกตัวเองออกไปจากห้องให้เร็วที่สุด

“เออ...ถ้าท่านประธานไม่มีอะไรแล้ว ดิฉันขอตัวกลับไปทำงานต่อคะ” นริกานต์เหลือบตาขึ้นมองเจ้านายหนุ่ม ก่อนจะหันมาทางเพื่อนสาว และเมื่อเจ้านายหนุ่มลูกรึ้งพริกหน้าอนุญาติ หญิงสาวจึงหยิบแฟ้มขึ้นมาแนบอก แล้วรีบลุกเดินออกไปจากห้องทำงานทันที ซึ่งนริกานต์รู้ดีว่าตอนนี้เพื่อนสาวกับเจ้านายหนุ่มของเธอต้องการมีเวลาส่วนตัว เพราะทั้งคู่เป็นคู่รักกัน แม้ว่าจะต่างฐานะกันก็ตาม แต่นั่นก็ไม่ใช่อุปสรรคความรักของคนทั้งคู่

หญิงสาวกับรติรสเข้ามาทำงานที่นี้พร้อมกันในตำแหน่งพนักงานขาย และมีอะไรหลายๆ อย่างที่คล้ายๆ กัน ทั้งเรื่องเป็นกำแพง เป็นเด็กต่างจังหวัด แล้วยังมีความชอบในเรื่องบางอย่างที่เหมือนกัน เรียกได้ว่าเธอกับรติรสเป็นเพื่อนซี้ที่รู้จักกันที่สุดก็ได้ แต่รติรสโชคดีกว่าเธอตรงที่ว่าได้เป็นคนรักของนักธุรกิจหนุ่มที่รุ่งเรืองต่อไปก็จะได้เป็นคุณนายนั่งอยู่ในบ้านหลังใหญ่โต ส่วนเธอก็คงเป็นได้แค่พนักงานขายธรรมดาๆ คนหนึ่ง

“เฮ้อ...” นริกานต์ถอนหายใจอย่างแรง ขณะเดินผ่านห้องน้ำหญิง แต่แล้วร่างบางก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อสองหูแว่วได้ยินเสียงคำนิทาน โดยมีชื่อเธอกับเพื่อนรักเข้าไปปนอยู่ด้วย หญิงสาวจึงขยับเข้าไปยืนอยู่หลังประตูห้องน้ำด้วยสีหน้าที่บึ้งตึง

“ฉันนี่ก็อยู่แล้วว้ายัยนางกับยัยรสต้องได้ไป แล้วก็เป็นอย่างที่ฉันคาดเอาไว้จริงๆ” พนักงานสาวคนหนึ่งเบะปากออกอย่างหมั่นไส้ ก่อนจะหยิบตลับแป้งพัดขึ้นมาตบเบาๆ บนใบหน้า

“มันก็แน่นอนอยู่แล้ว อีกคนก็เป็นคนรัก ส่วนอีกคนก็เพื่อนของคนรัก มีเธอที่

เธอจะเตาพลาด เป็นฉันๆ ก็เตาถูกยะ” พนักงานสาวคนที่สองหันมากระแทกเสียงใส่เพื่อนข้างๆ ก่อนจะยกมือขึ้นกอดอกแล้วพูดต่อ

“อย่างพวกเรานะมันแค่เส้นไหมี่จะไปสู้เส้นก้วยจ๊ีบอย่างพวกนั้นไต่ยังใจจริงมัย” พุดจบเธอก็หันมาพยักพืดกับเพื่อนๆ อีกสามคนที่ยืนอยู่อีกฝั่ง ซึ่งทั้งหมดก็พยักหน้าเห็นด้วย แต่แล้วเสียงสนทนาของเหล่าหญิงสาวชาวเม้าร์ก็ม็อันต้องสะดุดเมื่อมีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

“แล้วพวกเธออยากละเหมือนก้วยจ๊ีบบ้างมัยละ” นรีกานต์ก้าวเข้ามายืนกอดอกมองหญิงสาวทั้งห้าคนด้วยแววตาตุตัน พร้อมกับขยับเข้าไปใกล้ก่อนจะพูดขึ้นอีกครั้ง

“ฉันขอบอกพวกเธอเอาไว้เลยนะว่า ที่ฉันกับรลได้รับคัดเลือกก็เป็นเพราะฝีมือและผลงาน ไม่ได้ใช้เส้นสายอย่างที่พวกเธอเข้าใจ ฉันว่าพวกเธอควรจะเอาเวลาว่างไปนั่งคิดพัฒนาฝีมือของตัวเองจะดีกว่านะ ดีกว่าที่จะมานั่งแก่งปากหาเสียนินทาคนโน้นทีคนนี่ที เพราะมันอาจจะเจอเสียนตอใหญ่เอาก็ได้” หญิงสาวเหยียดมุมออกปากอย่างตุแคลน

“นี่แกตำพวกฉันหรอหน้าง!” พนักงานสาวคนแรกแหวไลอย่างโมโห

“อู๊ย...แสดงว่าฟังภาษาคนรู้เรื่อง ไมโง่นี้” นรีกานต์ยกมือขึ้นปิดปาก พร้อมกับหัวเราะ ซึ่งก็ทำให้อีกฝ่ายโกรธจนตัวสันปรีเข้าหาหญิงสาวอีกฝ่ายทันที พร้อมกับเงื้อมือขึ้นสูง

“อ๊ะ...เมื่อคราวที่แล้วที่ลาป่วยไปเกือบอาทิตย์ยังไม่เข็ดไซ่มัย จะเอาอีกไซ่มัย...ได้เลย เข้ามาเลย” หญิงสาวถกแขนเสื้อเซ็ดสีขาขึ้น และเท้าเอวรอท่าอยู่ ทำให้อีกฝ่ายยืนทำท่าละล้าละลัง พร้อมกับนึกถึงสภาพตัวเองเมื่อเดือนที่แล้ว ตอนที่ม็เรื่องกับนรีกานต์ ซึ่งตอนนั้นตัวเธอเองโดนจับทุ้มจนหลังแทบหัก แถมยังพกข้าวดำเขียวเป็นบั้นๆ ด้วย เมื่อคิดมาถึงตรงนี้แล้วเธอก็ไม่อยากจะเสียงเป็นหนที่สอง

“ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ!” พนักงานสาวสะบัดแขนลงอย่างแรง พร้อมกับเม้มริมฝีปากเข้าหากันอย่างโกรธแค้น ก่อนจะรีบเดินออกไปจากห้องน้ำ พร้อมกับพรรคพวก

ทั้งหมด ซึ่งทุกคนก็รู้ถึงกิตติศัพท์ความร้ายกาจของนริگانต์ดี เพราะเคยโดนกันมาหมดแล้วทุกคน

“อย่าลืมนมาเอาคืนไปด้วยล่ะ ฉันไม่ยอมรับฝากน่าน” นริگانต์ตะโกนตามหลังไป พลังหัวเราะในลำคออย่างนึกขำ ก่อนจะส่ายหน้าอย่างเอือมระอา เพราะไม่ว่าที่ไหนก็มีคนประเภทนี้อยู่เต็มไปหมด...ประเภทที่เห็นคนอื่นดีกว่าตนเองไม่ได้ และอีกประเภทที่เธอเกลียดที่สุดก็คือพวกชอบเอาดีใส่ตัวเอาชั่วให้คนอื่น

ปึก!

กระเป่าเอกสารสีน้ำตาลถูกวางกระแทกลงบนโต๊ะทำงานอย่างแรง ทำให้รหัสที่กำลังนั่งศึกษารายละเอียดของสินค้าตัวใหม่ถึงกับสะดุ้งโหยง หันมาทางต้นเสียงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นสีหน้าที่บึ้งตึงและเคร่งเครียดของเพื่อนสาว

“โมโหอะไรมา แล้วดูทำหน้าที่เข้าสิงกับคนถ่ายไม่ออก ไปพบลูกค้ามาไม่ใช่หรือไง”

“ก็เพราะไอ้ลูกค้านี้แหละ ที่ทำให้ฉันต้องเป็นแบบนี้ แก่จนจะเข้าโลงอยู่แล้ว ยังไม่เลิกบ้ากามอีก ตอนแรกเห็นท่าทางสุขุมดูเป็นผู้ใหญ่ ไอ้เราก็กลองชื่นชมแต่ที่ไหนได้ดันออกลายตอนจบเสียนี้ พุดแล้วเจ็บใจชะมัด”

นริگانต์เล่าอย่างเจ็บใจ พร้อมกับกระแทกกันลงนั่งอย่างโมโห วันนี้เธอมีนัดกับลูกค้าอายุราวๆ ห้าสิบกว่า ซึ่งเป็นเจ้าของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในเขตมีนบุรี แต่พอคุยไปคุยมาตาเฉาหัวงันักกลับจะงาบเธอแทนสินค้าเสียนี้

“แล้วเขาเป็นไงบ้าง ปลอดภัยดีหรือเปล่า ร่างกายยังอยู่ครบสามสิบสองดีใช่ไหม” รหัสถามขึ้นอย่างตื่นเต้น เพราะรูนิสัยของเพื่อนสาวดี เนื่องจากเธอเองก็เคยโดนแทะโลมอยู่บ่อยๆ จากลูกค้าบ้างคน แต่นั่นมันก็เป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ เพราะอาชีพที่ทำอยู่มันต้องพัวพันอยู่กับพวกผู้ชาย จนทำให้หลายๆ คนคิดว่าพวกเธอเจนนัดด้านผู้ชาย และมีอาชีพเสริมคือการขายเนื้อสด ทั้งๆ ที่พวกเธอไม่เคยผ่านประสบการณ์ทางผู้ชายเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“เธอถามแบบนี้หมายความว่ายังโงะยัยรส เธอต้องถามว่าฉันเป็นยังโงะบ้างถึงจะถูก” นรีกานต์หันมามองเพื่อนตาขวาง

“ก็เพราะว่าฉันรู้จักเธอดีไง ฉันถึงได้ถามแบบนั้น ว่าแต่ว่ารายนี้เป็นยังโงะบ้าง โดนพิษส่วนไหนของเธอเข้าไปล่ะ” รติรสหัวเราะในลำคออย่างขำๆ เพราะเพื่อนสาวของเธอเหมือนกับดอกกุหลาบงามที่มีหนามรอบตัว ใครเข้าไปใกล้โดยไม่ได้รับอนุญาต มีอันต้องเลือดตกยางออกทุกรายไป

“ก็แค่โดนผ้าหมากจันทน์เขียวเท่านั้นเอง” นรีกานต์ตอบอย่างไม่ใส่ใจ แต่เพื่อนสาวถึงกับทำหน้าหวาดเสียว พร้อมกับซุกปากเมื่อนึกว่าสภาพตามที่อีกฝ่ายบอก

“นั่นนะยิ่งกว่าโดนเชือดอีกนะ”

“มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ ฉันไม่เข้าใจจริงๆ เลยนะรส ทำไมพวกผู้ชายต้องเข้าใจว่าเราเป็นผู้หญิงพวกนั้นด้วย หรือว่าในสมองบรรจุแต่เรื่องอย่างว่าเอาไว้ พอเห็นผู้หญิงก็เลยตกมันทันที” นรีกานต์ถอนใจอย่างระแอมระอา

“ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกัน เอาไว้ฉันจะถามคุณโทมัสให้ก็แล้วกันนะ” รติรสบอกยิ้มๆ ก่อนจะเดินไปหยิบแฟ้มที่โต๊ะทำงานของตนเองมาวางลงบนโต๊ะทำงานของเพื่อนสาว พร้อมกับบลี๊ยมักวังส่งให้ด้วยความหมาย “นั่งศึกษารายละเอียดประเทศดาบิยาไปนะ ศึกษาเผื่อฉันด้วยละ ฉันจะออกไปพบลูกค้าแล้วก็จะเลยไปทานข้าวกับคุณโทมัส”

“แหม...น่าอิจฉาคนมีความรักจริงๆ เลย เราไม่มีบ้างก็แล้วไป” นรีกานต์ยื่นจมูกให้อีกฝ่าย ก่อนจะสะบัดหน้าแกลังทำนอง

“ก็รีบหาเข้าสิ...ไปล่ะ” รติรสบีบจมูกเพื่อนรักเบาๆ แล้วเดินหัวเราะออกไปจากห้องทำงานอย่างอารมณ์ดี โดยมีสายตาคืนดีของนรีกานต์มองตามหลังไป เธอเองก็อยากจะมีรักกับกับใครสักคนบ้างเหมือนกัน แต่เท่าที่เห็น และพบเจออยู่ทุกวัน ก็มีแต่พวกเสือ สิงห์ กระติง ควายทั้งนั้น ถ้าเป็นแบบนั้นเธอก็ขออยู่คนเดียวแบบนี้ดีกว่าสบายใจกว่ากันเยอะเลย หญิงสาวถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ พร้อมกับยักไหล่อย่างปลงๆ ก่อนจะหันมาสนใจแฟ้มบนโต๊ะของตนเอง

นางแบบจำเป็น

ตัวอย่าง

รกายสูงของเจ้าชายเซอร์คิโอก้าวฉับๆ เข้าไปในห้องบรรทมของผู้เป็นพระเชษฐารองค์โตด้วยสีหน้าตื่นตระหนก เพราะทรงได้รับทราบข่าวว่าพระเชษฐาของพระองค์ได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้กับพวกกบฏอะดีบา “ท่านพี่เป็นอย่างไรบ้าง” ทรงทอดพระเนตรบุรุษที่นอนให้แพทย์ทำแผลอยู่บนเตียงด้วยความห่วงใย

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่วันถัดๆ ไปเท่านั้นเอง ฝีมือของพวกมันยังไม่แมนถึงขั้นที่จะปลิดชีพพี่ได้หรอก” ซารีฟหันมายิ้มให้น้องชาย ก่อนจะลุกขึ้นมานั่งพิงกับหัวเตียง หลังจากที่แพทย์ทำแผลที่ต้นแขนข้างขวาเสร็จเรียบร้อย

“เห็นซาบาซบอกว่าพวกมันถอยร่นไปที่ชายแดนแล้ว” เซอร์คิโอซักถามต่อหลังจากแพทย์และพยาบาลเดินออกไปจากห้องบรรทมแล้ว

“ใช่ แต่พี่จะต้องตามกวาดล้างพวกมันให้สิ้นซาก เพราะพวกมันไม่ใช่แค่คิดกบฏอย่างเดียว แต่พวกมันยังค้ำมุ่นุญด้วยกันเองอีกด้วย ซึ่งพี่จะไม่ยอมให้อภัยพวกมันอย่างแน่นอน” น้ำเสียงนั้นบ่งบอกถึงความเจ็บแค้นในหัวใจได้เป็นอย่างดี